

На краю лісу
в затишному вулику
жила собі бджілка.
Звали її Меллі.
Вона була дуже маленькою
і жодного разу не вилітала
з вулика.



— Ще не прийшов час, Меллі,—
казала їй матуся бджолина королева.—
Ти маєш підрости й багато чого навчитися.
Але обов'язково настане день,
коли ти будеш готова до самостійного
польоту. А поки що повертайся
до своїх сестричок.

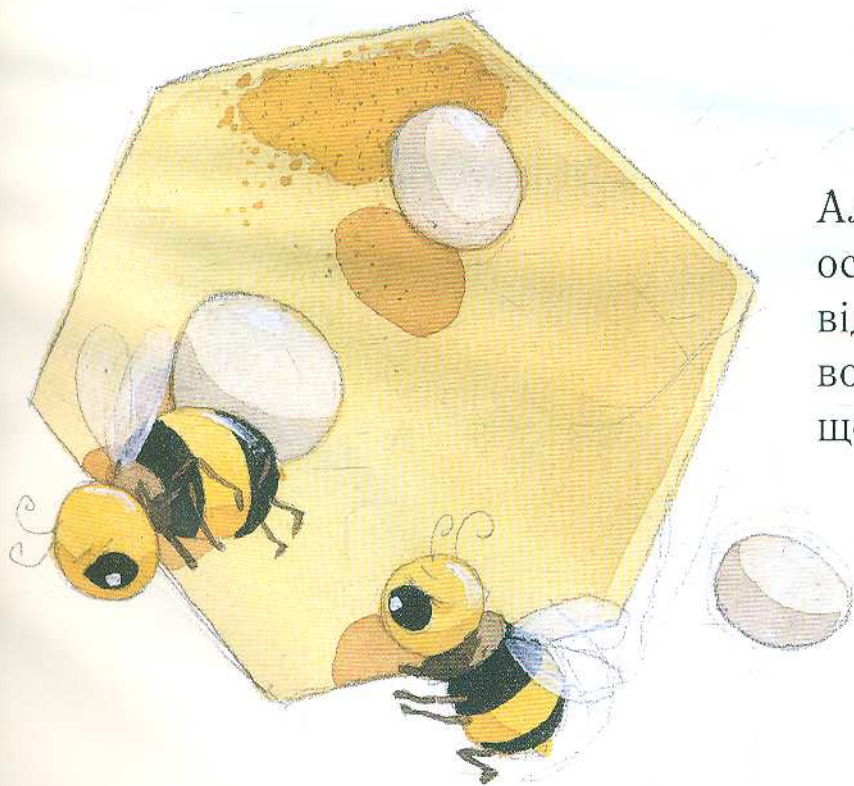


І Меллі слухняно продовжувала працювати.
Адже у вулику для бджілок завжди було
безліч різних справ!

У вулику всі дні схожі один на один,
і Меллі засумувала...

Її старші сестри щодня вилітали
з вулика й збирали ароматний
нектар. Вони поверталися назад
і захопливо розповідали про небо
й сонце, дерева й квіти.

Меллі спробувала
все це уявити,
але в неї не вийшло.
Ех, побачити б сонце
та квіти на власні очі!



Але в один із днів сталося
ось що. Коли Меллі
відпочивала після роботи,
вона раптом відчула,
що вулик затремтів.